

U s n e s e n í

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 15. září 2016, o odvolání obžalovaných **MUDr. Kateřiny A b s o l o n o v é**, nar. [REDACTED], **Ing. Pavla B e r n á t a**, nar. [REDACTED], **Ing. Ondřeje Č e r v i n k y**, nar. [REDACTED], **Michaela D u f k a**, nar. [REDACTED], **Ing. Františka H r u š i**, nar. [REDACTED], **MUDr. Jiřího J a n a t y**, nar. [REDACTED], **Naděždy J a r o š o v é**, nar. [REDACTED], **Ctibora J e c h a**, nar. [REDACTED], **Naděždy J o s í f k o v é**, nar. [REDACTED], **Jany K a š p a r o v é**, nar. [REDACTED], **Ing. Jiřího K i t t n e r a**, nar. [REDACTED], **Bc. Zuzany K o c u m o v é**, nar. [REDACTED], **Hany K o n š e l o v é**, nar. [REDACTED], **Ing. Jaroslava M o r á v k a**, nar. [REDACTED], **Mgr. Květoslavy M o r á v k o v é**, nar. [REDACTED], **Ing. Petra O l y š a r a**, nar. [REDACTED], **Ing. Ivo P a l o u š e**, nar. [REDACTED], **Ing. Jána P i ň k o**, nar. [REDACTED], **Martina S e p p a**, nar. [REDACTED], **MUDr. Vladimíra S á m a l a**, nar. [REDACTED], **Milana S í r a**, nar. [REDACTED], **Jana V e v e r k y**, nar. [REDACTED], **Ing. Vladimíra V o j t í š k a**, nar. [REDACTED] a **Statutárního města Liberec**, proti rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 16. října 2015, č.j. 3 T 32/2011 – 2616, **t a k t o** :

Podle § 258 odst. 1 písm. a/, b/, c/ tr. řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e** a podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc **v r a c í** soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu v Liberci ze dne 16.10.2015, č.j. 3 T 32/2011 – 2616 byli obžalovaní uznáni vinnými, že v Liberci dne 26.4.2007 na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec jako členové Zastupitelstva města Liberec, kterému je podle § 85 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, vyhrazeno rozhodování o převodu nemovitých věcí z majetku obce, v rozporu s § 39 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, hlasovali pro prodej pozemků v majetku města Liberce, a to p.č. 968 o výměře 627 m² a p.č. 969 o výměře 2717 m² v k.ú. Doubí u Liberce za kupní cenu ve výši 875,- Kč/m² za pozemek p.č. 968 a ve výši 350,- Kč/m² za pozemek p.č. 969, tj. celkem 1.499.575,- Kč, přičemž vědomě zcela pominuli námitky některých členů zastupitelstva vznesené v předchozí diskuzi, kteří upozornili na nezdůvodněný rozdíl v cenách obou pozemků a na to, že cena byla konzultována s realitními makléři a podle jejich názoru je příliš nízká, a naopak se spolehli na zpochybněné podklady vypracované Magistrátem města Liberce, Odborem rozvojových projektů, který běžně podobné převody nepřipravoval, přičemž z těchto podkladů nebylo zřejmé, zda se stanovením ceny v čase a místě obvyklé někdo zabýval, nebylo zde uvedeno vysvětlení zjevného nepoměru mezi cenami obou pozemků ani to, jaké je jejich přesné určení podle územního plánu, a k ceně zde bylo uvedeno pouze tolik, že byla určena podle interního předpisu města ke stanovení cen pozemků, který nabyl účinnosti dne 1.4.2004 a nebyl do té doby novelizován, a jejich hlasy zastupitelstvo přijalo usnesení č. 57/07, kterým byl prodej pozemků schválen, a na základě tohoto usnesení byla mezi městem Liberec a manželi Karlem a Libuší Volavkovými uzavřena kupní smlouva č. 6/07/0089, kterou byly předmětné pozemky

převedeny na manžele V [REDAKCE] za kupní cenu ve výši 1.499.575,- Kč, ačkoliv obvyklá cena obou těchto pozemků činila v době převodu minimálně 1.200,- Kč/m², celkem tedy 4.012.800,- Kč, a městu Liberec tak převodem vznikla škoda ve výši nejméně 2.513.225,- Kč.

Jednání obžalovaných bylo právně kvalifikováno jako trestný čin porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona.

Všem obžalovaným byl uložen podle § 255a odst. 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, trest odnětí svobody v trvání tří /3/ měsíců.

Podle § 58 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, byl výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen.

Podle § 59 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, byla stanovena zkušební doba v trvání jednoho /1/ roku.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu bylo poškozené Statutární město Liberec, IČ 00262978, se sídlem nám. Dr. E. Beneše 1/1, Liberec 1, odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání všichni obžalovaní a Statutární město Liberec. Obžalovaní odůvodnili svá odvolání prostřednictvím obhájců.

Obžalovaní MUDr. Kateřina Absolonová, Ing. Ondřej Červinka, Bc. Zuzana Kocumová a Mgr. Květoslava Morávková v písemném odůvodnění odvolání vytýkají soudu prvního stupně tendenčnost ve výroku rozsudku a v jeho odůvodnění, což je dle jejich názoru nepochybně ovlivněno dobou, po kterou je tento případ před soudem veden. Dle obžalovaných v rámci jistého alibismu byl soud nucen rozhodnout tak, jak rozhodl. V případě, že by věc posoudil neodsuzujícím rozsudkem, nemohla by tato kauza býti prověřena z pohledu vyšších soudních instancí v rámci podaného odvolání ze strany státního zastupitelství, neboť by se věc z technického hlediska nemohla projednat pro nedostatek času. Prvoinstanční soud dle nich nenalezl dostatek odvahy a argumentů vzepřít se tendenčnosti vedení trestního stíhání Policií ČR a státním zastupitelstvím a rozhodnout dle zdravého rozumu. Celá vykonstruovaná kauza stojí na znaleckých posudcích. Vrcholem neobjektivnosti je posudek vypracovaný znaleckým ústavem VŠE Praha a zejména pak jeho stvrzení a přednes prostřednictvím zcela nekompetentní osoby při hlavním líčení. Dle názoru obžalovaných je až urážející, co všechno si takovýto znalecký ústav může v rámci svého působení dovolit. Pokud by šlo jen o jméno tohoto znaleckého ústavu, pak necht' tak působí i nadále. Pokud je na takovémto nekvalitním a absurdním názoru odsouzeno 23 bezúhonných zastupitelů města Liberce, je daný postup více, než tristní. Dále je v odvolání konstatováno, že byť měli někteří členové opozice vůči prodeji předmětných pozemků za daných podmínek určité výhrady, nemuselo to nutně znamenat, že tyto výhrady jsou opodstatněné. Tvrzení nebyla při jednání ničím doložena. Tudíž toto nemůže zakládat skutečnost, že pro prodej hlasující zastupitelé věděli, nebo měli vědět, že hlasují proto, aby byly pozemky prodány výrazně pod cenou a tudíž nevýhodně. Obžalovaní mají výhrady vůči poučování soudu o tom, že mohli dané jednání o prodeji odložit na pozdější dobu. Zastupitelstvo o takovýchto

prodejích rozhoduje v desítkách, či spíše stovkách případů ročně. Pokud by zvolili takovýto postup, bylo by schvalování těchto otázek v zastupitelstvech nadbytečně prodlužováno a v podstatě paralyzováno. Pokud by byla otázka zpochybnění ze strany nesouhlasných názorů dostatečně kvalitně připravena, pak by jistě nemohlo dojít k prohlasování prodeje. Skutečnou cenu pozemků není soud schopen zjistit ani při realizaci několika znaleckých posudků, které se navíc diametrálně odlišují. Je tudíž zřejmé, že takovouto povědomost o cenách pozemků nemohli mít ani zastupitelé při hlasování o prodeji předmětných pozemků v danou dobu a v daném místě. Z počátku se jevilo jako velmi líbivé tvrdit, že na předmětné majetkové transakci byl někdo z obžalovaných zainteresován či z ní profitoval. Jednalo se např. o tvrzení zájmu manželů V. [redacted] na předmětných pozemcích. Toto se v průběhu řízení nijak neprokázalo. Obhajoba má za to, že některé orgány činné v trestním řízení použili tuto kauzu ke svému zviditelnění, příp. kariernímu postupu. Soud měl hodnotit danou věc v rámci zásady ultima ratio. Je zcela zřejmé, že pokud by se město jako takové cítilo býti daným postupem zastupitelů poškozeno, mohlo či mělo vůči nim vznést nárok na náhradu škody v civilním řízení. Zcela paradoxní se v tuto chvíli jeví promlčení nároku údajného poškozeného Statutárního města Liberec, který se se svým nárokem na náhradu škody přihlásil k tomuto trestnímu řízení opožděně, tedy v době, kdy je tvrzený nárok najisto promlčen. Obhajoba očekává zahájení trestního stíhání relevantních osob, které mají tuto kauzu z pohledu poškozeného města na starosti, neboť je zcela zřejmé, že tyto osoby nepostupovaly v souladu se zájmy města a porušili zákonem uloženou důležitou povinnost před právy cizího majetku. Soud měl zvážit, nakolik je pochybení obžalovaných ve funkci zastupitelů intenzivní, aby mohla být vůči nim uplatňována trestně právní odpovědnost. Obhajoba má za to, že tato intenzita nebyla dána a obžalovaní se nedopustili žádného porušení svých povinností, natož pak hrubé nedbalosti, která je k danému výroku o vině potřeba. Původně Okresní soud v Liberci v daném skutku ani nespátřil trestný čin a řízení zastavil s tím, že tento postup byl aprobevován též odvolacím soudem. Poté, co se na základě dovolání kauza vrátila, proběhlo další hlavní líčení s tímž výsledkem, tedy všichni obžalovaní byli okresním soudem zproštěni a v rámci rozdílnosti názorů jednotlivých senátů odvolacího soudu byla kauza opět vrácena zpět před Okresní soud v Liberci. S ohledem na profesní postup se pak případu ujal nový soudce, který již ze zmíněné povinnosti v rámci hrozícího promlčení rozhodl tak, jak rozhodl. Je zřejmé, že kauza bude pokračovat a je nepochybné, že skončí u Nejvyššího soudu v Brně. Závěrem je navrhováno, aby byli všichni obžalovaní zproštěni obžaloby v celém rozsahu.

Obžalovaní Ing. Pavel Bernát, Ing. František Hruša, Naděžda Jarošová, Ing. Petr Olyšar, Ing. Ivo Palouš, Ing. Ján Piňko a Milan Šír uvádějí, že jejich odvolání směřuje do výroku o vině, právní kvalifikaci a trestu. Obžalovaní souhlasí s výrokem o náhradě škody, kdy poškozený byl odkázán se svými nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Soudu prvního stupně je vytýkáno nesprávné hodnocení důkazů. Jedním z důkazů byl znalecký posudek vypracovaný Národohospodářskou fakultou VŠE v Praze, který byl okresnímu soudu doručen dne 13.10.2015 a dne 15.10.2015, kdy ve věci okresní soud rozhodoval a provedl důkaz i citovaným znaleckým posudkem. V této souvislosti obžalovaní namítají, že s posudkem se obhájci obžalovaných mohli seznámit pouze předběžně, neměli však šanci s tímto posudkem seznámit klienty a obžalovaní se tudíž s posudkem neseznámili vůbec. Jednalo se o důkaz, na němž okresní soud postavil svůj odsuzující rozsudek. Postupem soudu prvního stupně došlo k zásadnímu porušení práva na obhajobu. Okresní soud neměl ve věci rozhodnout, ale měl nejdříve umožnit obžalovaným se znaleckým posudkem se seznámit, k posudku se vyjádřit, navrhnout případné doplnění posudku, aby měli právo položit znalci

otázky. Bylo zjištěno, že zpracovatel znaleckého posudku není znalcem, zapsaným do seznamu znalců, nemá příslušnou odbornou kvalifikaci a není ani zaměstnancem znaleckého ústavu. Tedy znalecký posudek zpracoval zřejmě podle požadavku Ing. Ševčíka, děkana Národohospodářské fakulty VŠE v Praze. V průběhu hlavního líčení, kdy byl zpracovatel posudku vyslýchán, bylo zjištěno, že s problematikou není seznámen. Znalec nebyl schopen obsah znaleckého posudku řádným způsobem stvrdit. Nerespektoval základní práva na obhajobu, kdy např. k místnímu šetření nepozval ani obhájce. Neexistovala žádná komise, která by se obsahem znaleckého posudku zabývala. Znalecký ústav nesplnil své povinnosti a znalecký posudek je tedy pro účely trestního řízení nepoužitelný. Okresní soud tuto vadu neodstranil. Nevyzval k doplnění znaleckého posudku, nezabýval se otázkou, kdo posudek zpracovával a zda jej zpracovávala osoba k tomu oprávněná. Rozhodnutí okresního soudu tudíž trpí vadou, kterou nelze v rámci odvolacího řízení napravit a je nutné rozsudek Okresního soudu v Liberci z tohoto důvodu zrušit. Dále obžalovaní vytýkají okresnímu soudu pochybení v rámci hodnocení provedených důkazů. Okresní soud opomenul základní skutečnost, že obžalovaní vystupovali jako zastupitelé Statutárního města Liberec, což je subjekt, který je oprávněn nakládat se svým majetkem ve smyslu Zákona o obcích a Zákona o majetku obcí, jakož je i nadán právem na vlastní samosprávu, do níž by nemělo být zasahováno. Obžalovaní připomínají, že v tomto trestním řízení jsou trestně stíháni zastupitelé v rámci kompletního politického spektra, kteří byli účastni při jednání členů Zastupitelstva Statutárního města Liberec, kde byla projednávána problematika prodeje pozemkových parcel manželům V [redacted]. Již z toho lze vyloučit, že by se jednalo o prodej jakkoli zmanipulovaný, ať již z pohledu osobní spřízněnosti některého z obžalovaných k manželům V [redacted] jakož i z případné politické spřízněnosti. Bylo prokázáno, že při jednání Zastupitelstva byly předloženy materiály shodným způsobem, jako materiály v předchozích případech. Cena předmětu prodeje byla stanovena na základě vyhlášky Statutárního města Liberec a cenové mapy. Tato cenová mapa nebyla Statutárním městem ještě dosud nijak změněna. Zastupitelé dospěli k závěru, že jsou tudíž splněny zákonné podmínky pro prodej uvedených nemovitostí. Pokud jde o ostatní zastupitele, především opoziční, tak ti nehlasovali proto, že v rámci zastupitelské demokracie vždy hlasovali proti úkonům, které schvalovalo vedení města, a nikoli proto, že by s prodejem nesouhlasili, nebo měli o prodeji věcné pochybnosti. Rozhodnutí okresního soudu zásadním způsobem zasahuje do systému zastupitelské demokracie a práva do územní samosprávy. Obžalovaní mají za to, že okresní soud nesprávně určil odpovědnost obžalovaných za uvedené jednání a nejsou naplněny skutkové podstaty trestného činu, pro který jsou obžalovaní postaveni před soud, především v otázce zavinění a výše způsobené škody. Závěrem je navrhováno, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, popřípadě, aby rozhodnutím krajského soudu byli obžalovaní obžaloby zproštěni.

Obžalovaní Michal Dufek, MUDr. Jiří Janata, Hana Konšelová, MUDr. Vladimír Šámal a Ing. Vladimír Vojtíšek v písemném odůvodnění odvolání uvádějí, že rozsudek soudu prvního stupně je předčasný, neboť se dostatečně nevypořádal s kvalitou posudku vypracovaného znaleckého posudku ze strany Národohospodářské fakulty VŠE Praha. Obžalovaní respektovali názor soudu prvního stupně, že je třeba objektivně zjistit obvyklou cenu nemovitostí, které byly převedeny ze strany města Liberce do vlastnictví manželů Volavkových. Soud měl k dispozici v první řadě znalecký posudek znalce Ing. Bureše v původní výši 3.516.425,-- Kč, následně upravený po několikaletém odstupu při hlavním líčení na částku 2.539.525,-- Kč, následně byl vypracován znalecký posudek Grand Thornton

Valuations, a.s., když tento znalecký ústav dospěl k závěru, že obvyklá cena je 1.909.000,-- Kč a posledně citovaný znalecký posudek cenu určil na částku 4.012.800,-- Kč. Je namítáno, že znalecký posudek VŠE Praha postrádá kvalitu posudku zpracovaného ústavem. Vyplynulo, že zpracovatelem byla osoba neodborná, pouze formálně byl posudek projednán ve fóru znaleckého ústavu a nedosahuje kvalit, které jsou kladeny obvykle na posudek ústavu. Vyplývá to i ze skutečnosti, že posudek srovnával cenu pozemku pouze s jediným případem, nemovitostmi, které se sice prodávaly v sousedství, nicméně jejich určení bylo na komerční výstavbu na dva polyfunkční domy. Znalec neměl žádné podklady při svém výslechu k tomu, aby zodpověděl, kolik bytů polyfunkční domy obsahovaly, bez podkladů rovněž odpovídal na otázku, že i na předmětném pozemku bylo možno postavit obdobné domy, ač toto i laikovi musí být jasné jako nemožné, vzhledem k menší velikosti pozemků, k ochrannému pásmu nadzemních vedení a komplikovanému přístupu. Obžalovaní mají za to, že soud neprovedl objektivní a úplné dokazování. Bylo namístě, aby se soud nadále zabýval otázkou přezkoumání obvyklé ceny nemovitostí v hlavním líčení. Pokud odvolací soud dospěje k závěru, že námitky obžalovaných jsou důvodné, pak obžalovaní navrhuje, aby byl rozsudek zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že námitky obžalovaných co do úplnosti znaleckého zkoumání nejsou důvodné, obžalovaní zpochybňují výrok soudu prvního stupně o vině. Soudu prvního stupně je vytýkáno, že se dostatečným způsobem neřídil zásadou v pochybnostech ve prospěch. Pochybnosti nehodnotil ve prospěch obžalovaných, ale neopak v jejich neprospěch. Obžalovaní od počátku tvrdí, že nejsou odborníky na posouzení hodnoty nemovitostí, které z majetku města byly označenou majetkoprávní operací převedeny. Obžalovaní vycházeli z toho, že odborný aparát města, úředníci ve smyslu cenového předpisu stanovili hodnotu převáděných nemovitostí v souladu se skutečností a v souladu s interním cenovým předpisem. Složitost ocenění nemovitostí vyplývá z rozptylu jednotlivých znaleckých cen tak, jak jsou tyto ceny popsány výše. Pochybnosti znalců o ceně předmětných nemovitostí měl soud vykládat ve prospěch obžalovaných, když na rozdíl od znalců obžalovaní nemají odborné vědomosti o cenách převáděných pozemků. Za této situace obžalovaní namítají, že nepokládají za prokázané, že věděli, že svým jednáním mohou způsobit městu Liberec značnou škodu, tedy škodu převyšující částku 500.000,-- Kč. Již tato pochybnost by postačovala pro to, aby obžalovaní byli viny zproštěni. Dále obžalovaní namítají, že v žádném případě u nich nebylo možno dojít k závěru, že by zavinění jednotlivých obžalovaných bylo ve formě nedbalosti vědomé. Rozhodnutí soudu prvního stupně vychází ze závěru dovolacího soudu, kde právě tento soud vědomou nedbalost dovozuje ze skutečnosti, že opoziční zastupitelé, zvláště pak zastupitel Š. upozorňovali na nevýhodnost majetkoprávní operace pro město Liberec. Před vynesením rozsudku, který je odvoláním napadán, byl svědek Šolc znovu vyslechnut, připustil, že vzhledem k tomu, že se jednalo o jeho prvé funkční období, upozorňoval na vše, co bylo možno tehdejší koalici vytknout. Byl velice hlasitou opozicí a za této situace je těžko odlišit oprávněné námitky od stále stejných námitek opozice. Není tedy možné dospět k závěru, že z tohoto důvodu je subjektivní stránka jednání obžalovaných dána. Závěrem obžalovaní uvádějí, že soud prvního stupně pochybil, když dospěl k závěru, že jednali ve formě vědomé nedbalosti, která by byla nutná pro to, aby se dopustili skutku dle zákona č. 140/1961 Sb. Ze strany soudu prvního stupně bylo judikováno, že je třeba skutek posuzovat právě podle tohoto hmotněprávního ustanovení, pokud se týká subjektivní stránky trestného činu, muselo by se jednat o vědomou nedbalost, aby byla naplněna skutková podstata žalovaného trestného činu. Obžalovaní namítají, že u nich se mohlo vzhledem ke všem okolnostem jednat toliko o nedbalost nevědomou, s níž zákon č. 140/1961 Sb.

nespojoval trestněprávní odpovědnost zastupitele. Závěrem je navrhováno, aby odvolací soud buď napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Pokud tento postup nezvolí, obžalovaní navrhují, aby byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o vině a uloženém trestu a aby rozhodnutím odvolacího soudu byli ve smyslu § 226 písm. b) tr. řádu obžalovaní zproštěni viny.

Odvolání obžalovaných Ctibora Jecha, Naděždy Josífkové, Jany Kašparové, Ing. Jiřího Kittnera, Ing. Jaroslava Morávka a Martina Seppa směřuje proti výroku o vině a trestu. Obžalovaní vyjadřují přesvědčení, že při hlasování postupovali zcela řádně, ve prospěch subjektu zastupovaného z pozice zastupitele, a že výsledným prodejem pozemku parc.č. 968 a parc.č. 969 v katastrálním území Doubí u Liberce manželům V. [redacted] nevznikla městu Liberec žádná škoda. Odsuzující rozsudek je dle názoru obžalovaných výsledkem porušení elementárního práva na obhajobu a spravedlivý proces, je výsledkem porušení jedné ze základních zásad trestního řízení, a to kontradiktornosti trestního procesu a odsuzující rozsudek je nepřezkoumatelný a protiústavní. Následně jsou v odvolání konstatována rozhodnutí, která již byla ve věci vydána. Následně v souvislosti s opatřením soudu prvního stupně o přibrání znaleckého ústavu VŠE v Praze, Národohospodářské fakulty, je poukazováno, že na základě důkazního návrhu státního zástupce ze dne 4.6.2015 byl znaleckému ústavu doručen přípis soudu, který však již nebyl doručen stranám trestního procesu, přičemž touto listinou bylo znaleckému ústavu uloženo podání znaleckého posudku v sedmi vyhotoveních do 30.9.2015. Dále byly znaleckému ústavu zaslány listiny předložené státním zástupcem a naznačeny další otázky, resp. zadání znaleckého úkolu – provedení srovnání cen v souvislosti s kupními smlouvami k dalším pozemkům prodaným v dražbě pořádných společností První dražební a.s., které změnily majitele (parc.č. 446, 447/1, 416, 400, 184/1), které byly následně prodány a v souvislosti s tvrzením Karla V. [redacted] o masívním podmáčení pozemku, vyžádat veškerou dokumentaci od odboru stavebního úřadu Magistrátu města Liberec. Zadání dalšího znaleckého úkolu znalci toliko neformální listinou, a to přípisem soudu, je v rozporu s ustanovením § 105 tr. řádu. Okruh otázek a znaleckého úkolu byl rozšířen toliko přípisem soudu, který již stranám trestního procesu nebyl doručen. Následně je soudu prvního stupně vytýkáno, že k žádosti obhajoby nebylo odročeno hlavní líčení, které se konalo 15.10.2015. Obžalovaní totiž neměli dostatek časového prostoru seznámit se se znaleckým posudkem VŠE, Národohospodářské fakulty, neboť tento znalecký posudek byl do datové schránky obhájce dodán v elektronické podobě v pátek 9.10.2015 v 10:42:10 hodin, přičemž k jeho doručení obhájci, tj. vyzvednutí z datové schránky došlo v pondělí dne 12.10.2015 v 7:45:41 hodin. V souvislosti s datem doručení znaleckého posudku lze analogicky uplatnit úpravu § 198 odst. 1 tr. řádu a tudíž měla být obžalovaným poskytnuta lhůta pěti pracovních dnů k přípravě na hlavní líčení. Protože okresní soud nevyhověl návrhu na odročení hlavního líčení a hlavní líčení dne 15.10.2015 konal a vyslechl zpracovatele znaleckého posudku Ing. Musila, byly tím porušeny elementární principy trestního procesu, právo obžalovaných na spravedlivý proces a řádnou obhajobu. Dále je v odvolání namítáno, že v průběhu dokazování před okresním soudem při hlavních líčeních byla učiněna řada důkazních návrhů na doplnění dokazování, které nebyly soudem akceptovány: výslech vedoucího majetkoprávního odboru Magistrátu města Liberec Ing. M. [redacted], přibrání dalšího znaleckého ústavu k vypracování revizního znaleckého posudku, doplnit přílohy k posudku připojené o kompletní kupní smlouvy, zajistit ze stavebního úřadu informace o tom, jaké bylo využití pozemku parc.č.941 dle územního plánu v roce 2006 a aby soud k tomu zajistil územní rozhodnutí a stavební povolení. Některé z těchto návrhů soud

prvního stupně zamítl pro nadbytečnost, o některých vůbec nerozhodl. Z odůvodnění rozsudku není patrné, proč soud prvního stupně návrhům na provedení dalších důkazů nevyhověl. V této souvislosti je v odvolání poukazováno na nálezy Ústavního soudu. Obžalovaní dále vyslovují přesvědčení, že okolnosti prodeje pozemků parc.č. 968 a parc.č. 969 v katastrálním území Doubí u Liberce a s tím související hlasování zastupitelů dne 26.4.2007 nemají být řešeny prostředky trestního práva. V odvolání je upozorňováno, že v této věci nebylo nikým a nikdy podáno trestní oznámení, či podnět orgánům činným v trestním řízení. Vznik celé kauzy souvisí s faktem, že opoziční zastupitel Jiří Š. v červnovém vydání periodika Liberecký zastupitel v roce 2007 publikoval článek „Jak levně nakoupit stavební parcelu“, kde se okolnostmi prodeje zabýval. Ani autor článku Jiří Š. nikdy neuvažoval o kriminalizaci případu a usiloval jen o to, aby se procesy prodeje nemovitostí zlepšily. Na citovaný článek reagoval státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, který přípisem ze dne 14.6.2007, č.j. 4KZN 46/2007-2, postoupil uvedené periodikum Okresnímu státnímu zastupitelství v Liberci za současného vyslovení podezření, že byl spáchán trestný čin blíže neurčeným pracovníky Magistrátu města Liberec. Okresní státní zastupitelství v Liberci pak věc dne 28.6.2007 pod č.j. ZN 242/2007-2 postoupilo k prověření podle § 158 odst. 3 tr. řádu Policii ČR, SKPV Liberec. Výsledkem tohoto postupu pak bylo zahájení trestního stíhání usnesením ze dne 5.11.2008. Následně je v odvolání poukazováno na ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku, kde je upravena jedna ze základních zásad trestní odpovědnosti, a to zásada subsidiarity trestní represe, tj. princip ultima ratio. Při zákonné aplikaci popsané zásady neměla ve věci být podána obžaloba, nemůže být vyhlášen odsuzující rozsudek a problematika prodeje nemovitostí měla být řešena prostředky civilního práva (nálezy Ústavního soudu sp.zn. ÚS196/2004). Dále je argumentováno článkem 8. Ústavy ČR, které zaručuje samosprávu územních samosprávních celků. Dle článku 101. odst. 3 Ústavy jsou územně samosprávné celky veřejnoprávními korporacemi, které mohou mít vlastní majetek a hospodaří podle vlastního rozpočtu. Článek 101. odst. 4 Ústavy pak výslovně stanoví, že stát může zasahovat do činnosti územních samosprávních celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona a jen způsobem stanoveným zákonem. Z ustanovení § 39 odst. 2 zák.č. 128/2000 Sb. Zákona o obcích vyplývá, že na obec nedopadá absolutní povinnost prodávat nemovitý majetek za cenu obvyklou a obce mají právo se od této ceny odchýlit a prodat nemovitý majetek za cenu jinou, tedy i nižší, než je v místě a čase obvyklá. Odchylka od ceny obvyklé musí být zdůvodněna, přičemž zákon nestanovuje, co je obsahem odůvodnění. Neexistence odůvodnění při odchýlení od ceny obvyklé není podle obecního zřízení sankcionováno absolutní neplatností, je však možno se dovolávat relativní neplatnosti. Pokud je tvrzeno, že prodej pozemků parc.č. 968 a parc.č. 969 manželům V. je právně vadný z důvodů, pro které bylo zahájeno trestní stíhání a poté po mnoha letech vyhlášen odsuzující rozsudek, tak subjekt, jemuž svědčí aktivní legitimace podání civilní žaloby mohl k Okresnímu soudu v Liberci podat žalobu na určení neplatnosti kupní smlouvy mezi městem Liberec a manželí V. ohledně předmětných pozemků, event. mohla být podána žaloba na určení vlastnického práva. Je notoricky známo, že obce a města v celé ČR prodávaly nemovitosti i za cenu nižší, než cenu obvyklou, aniž by došlo ke kriminalizaci těchto prodejů. Kriminalizace tohoto konkrétního prodeje dvou pozemků je proto v hrubém a naprostém nepoměru k tomu, jak byly cca 10 až 15 let prodeje nemovitostí v ČR městy a obcemi realizovány. V souvislosti se stanovením tzv. obvyklé ceny je poukazováno v odvolání na názor Ing. Jindřicha Kratiny, CSc., místopředsedy Komory soudních znalců ČR, který v časopise Znalec III/2004 publikoval článek Několik poznámek k obvyklé ceně a tržní hodnotě. Autor článku dospívá k závěru, že

obvyklou cenu nemovitosti, resp. tržní hodnotu nemovitosti nelze žádným způsobem jednoznačně stanovit, lze jí jen do jisté míry odhadnout. V dané věci existuje několik znaleckých posudků, které nedospívají k totožné, či přibližné ceně. Znalecký posudek Ing. Bureše je pro absolutní nepřezkoumatelnost nepoužitelný. Znalecký ústav Grand Thornton Valucion a.s. stanovil cenu pozemků za použití reálné srovnávací metody částkou 1.909.000,-- Kč. Zpracovatelé znaleckého posudku byli při hlavním líčení vyslechnuti a znalecký posudek před soudem obhájili. Rozdíl mezi kupní cenou a obvyklou cenou nemovitostí stanovenou GTV činí 409.425,-- Kč. Tato částka proto nedosahuje hodnoty předpokládané v ustanovení § 89 odst. 11 tr. zákona, resp. § 138 odst. 1 tr. zákoníku, tj. výše značné škody. Pro rozdílnost závěrů znalce Ing. Bureše a znaleckého ústavu GTV rozhodl soud I. stupně o přibrání dalšího znaleckého posudku VŠE NF. Tento znalecký posudek je zcela tristní a hrubě nekvalitní. Z výpovědi zpracovatele Ing. Musila jednoznačně vyplývá, že jediným zpracovatelem a tvůrcem věcné strany posudku str. 11 čl. 2.2 – str. 18 je Ing. Musil. Je stavební inženýr, není zaměstnancem VŠE. S vysokou školou spolupracuje na základě smlouvy. Sám jako fyzická osoba není znalcem oprávněným ke znalecké činnosti ve věci oceňování nemovitostí, nemá ani žádné zvláštní školení, či vzdělání k této znalecké činnosti, a pro znalecký ústav zpracovává tak tři posudky do roka. Znalecký posudek není produktem týmu odborníků disponujících vědeckými poznatky. Stanovení tržní hodnoty parc.č. 968 a parc.č. 969 částkou 4.012.800,-- Kč je výsledkem toho, že Ing. Musil srovnal cenu těchto pozemků s prodejem toliko jediného pozemku v sousedství, tj. původně parc.č. 972, který byl následně rozdělen na parc.č. 972 o výměře 5.318 m² a parc.č. 973 o výměře 130 m², kdy tyto pozemky byly prodány kupní smlouvou ze dne 20.4.2007 za cenu 1.290,-- Kč za m². Určení obvyklé, resp. tržní ceny na základě srovnání s jediným pozemkem nemůže vést k určení relevantní ceny, neboť chybí srovnání s reprezentativním vzorkem obdobných nemovitostí. Prodej pozemků parc.č. 972 byl jednoznačně tzv. developerským projektem. Srovnání provedené Ing. Musilem je tudíž srovnání nesrovnatelného. I přes tyto skutečnosti soud prvního stupně akceptuje závěry VŠE NF. Dále je v odvolání namítáno, že při posuzování obvyklé ceny ve znaleckém posudku Ing. Bureše a Ing. Musila bylo pominuto, že pozemek musel být odvodněn a investice k sanaci pozemku činila cca 2.000.000,-- Kč, k čemuž byla soudu předložena listina vystavená firmou Asano spol.s r.o., která popisuje provedení terénních úprav a odvodnění pozemků s přehledem vystavených faktur znějících na celkovou částku 1.926.939,-- Kč. Zastupitelům bylo v obecné podobě známo, že nedlouho před prodejem předmětných pozemků manželům V██████████ byl v sousedství prodán pozemek parc.č. 941, který byl oceněn znaleckým ústavem První znalecká s.r.o. s datem 10.1.2006, přičemž pozemek má výměru 3395 m², nachází se v rovinatém úseku, má tvar obdélníku a znalecký ústav stanovil tržní hodnotu parc.č. 941 částkou 1.358.000,-- Kč. Tento pozemek město Liberec prodalo ve veřejné dražbě dobrovolné, provedené 22.2.2006, za 1.225.000,-- Kč, tj. za částku 361,-- Kč za m². Pokud tedy zcela srovnatelný pozemek výměrou v sousedství byl prodán za popsanych okolností, tak zastupitelům, kteří schválili prodej pozemků manželům V██████████ nemůže nikdo vytýkat nedbalost, či dokonce hrubou nedbalost, pokud zcela výměrou obdobné pozemky prodali manželům V██████████ za kupní cenu 1.499.575,-- Kč. Obžalovaní souhlasí toliko se závěrem, že nárok na náhradu údajné škody je promlčen. Závěrem je navrhováno, aby krajský soud zrušil napadený rozsudek a obžalované obžaloby zprostil podle § 226 písm. a) tr. řádu, neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je vedeno trestní stíhání, nebo aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

V odvolání obžalovaného Jana Veverky je soudu prvního stupně vytýkána nesprávná aplikace trestního zákona, neboť aplikace trestního zákoníku je pro obžalovaného příznivější. Předně § 221 odst. 1 tr. zákoníku připouští méně druhů trestů a konkrétně na rozdíl od trestního zákona nepřipouští peněžitý trest, který může být přísnějším trestem, než podmíněný trest odnětí svobody. Za podmínek § 53 tr. zákona může soud uložit peněžitý trest až do výše 5.000.000,- Kč, což při aplikaci trestního zákoníku není možné. Větší přísnost trestního zákona je tak zřejmá. Druhým důvodem je skutečnost, že § 221 odst. 1 tr. zákoníku k naplnění skutkové podstaty trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku z nedbalosti vyžaduje porušení povinnosti uvedené v § 221 odst. 1 tr. zákoníku z hrubé nedbalosti. Vzhledem k ustanovení § 16 odst. 2 tr. zákoníku, k tomu, aby mohl být učiněn závěr o spáchání trestného činu, muselo by být postaveno zcela najisto, že ze strany obžalovaného došlo při hlasování v Zastupitelstvu dne 26.4.2007 ke zřejmé bezohlednosti k zájmu chráněnému trestním zákonem. Nepostačuje tedy prostá nedbalost, ani vědomá nedbalost, musí se jednat o hrubou nedbalost, která z hlediska intenzity dosahuje úrovně zřejmé bezohlednosti. O takovýto případ na straně obžalovaného však nešlo. Vady rozsudku jsou pak dále spatřovány ve výrokové části rozsudku, když obžalovaný namítá, že ve skutkové větě ve výroku o vině není úplný popis skutečností rozhodných pro naplnění všech znaků skutkové podstaty. Tím bylo porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces. Skutková věta vůbec neobsahuje popis skutečností na straně obžalovaného, ve kterých by bylo možné s jistotou spatřovat naplnění zákonného znaku hrubé nedbalosti. Obžalovaný odmítá, že by pominul námitky některých členů Zastupitelstva ohledně ceny pozemků. Tyto námitky naopak posoudil a vyhodnotil jako nedůvodné. Žádné důkazy, či podklady, svědčící o tom, že by cena pozemků nebyla obvyklá, nebyla při jednání Zastupitelstva nikým předložena. Co se týká rozdílu v cenách obou pozemků, tak tento vyplýval ze skutečnosti, že dle předložených podkladů magistrátu spadaly oba pozemky do jiné kategorie. I soud prvního stupně sám konstatoval v odůvodnění napadeného rozsudku, že zastupitelé byli Odborem rozvojových projektů Magistrátu města Liberec uvedeni v omyl. Podklady vypracovával Odbor rozvojových projektů Magistrátu města Liberec a obžalovaný neměl důvod těmto podkladům nedůvěřovat. Následně je poukazováno na judikaturu Nejvyššího soudu v souvislosti s formulací skutkové věty odsuzujícího rozsudku: Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19.4.2006 sp.zn. 5Tdo 426/2006, rovněž je poukazováno na nálezy Ústavního soudu ze dne 6.10.2005 sp.zn. II.ÚS 83/04 a rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci sp.zn. 5Tdo 429/2002 a 5Tdo 1048/2004, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.11.2003 sp.zn. 5Tdo 1328/2003 a nálezy Ústavního soudu ve věci sp.zn. IV.ÚS 182/04. Soudu prvního stupně je vytýkáno, že při hodnocení otázky naplnění zákonného znaku hrubé nedbalosti nebyl ve skutkové větě rozsudku zohledněn skutkový závěr, že obžalovaní byli zpracovatelem návrhu a jeho předkladatelem uvedeni v omyl stran stanovení výše hodnoty pozemků, stran jejich využitelnosti žadatelem o prodej. Ohledně ceny pozemků je poukazováno na to, že ani znalecký ústav Grand Thornton, který ve věci vypracoval znalecký posudek, nedospěl k částce, která by se podstatným způsobem lišila od částky, kterou Zastupitelstvo odsouhlasilo. Obžalovaný hlasoval při jednání Zastupitelstva v přesvědčení, že navržená cena odpovídá ceně tržní, přičemž bylo známo, že sousední pozemek parc.č. 941 bezprostředně sousedící s předmětnými pozemky parc.č. 968 a 969, byl v únoru 2006 prodán ve veřejné dražbě za cen 1.225.000,- Kč, tj. za cenu v přepočtu na m² dokonce nižší, než byla cena, kterou schválilo Zastupitelstvo za prodej pozemků parc.č. 968 a 969. Při posuzování otázky hrubé nedbalosti je v odvolání poukazováno na to, že minoritní názor prezentovaný teprve až při jednání Zastupitelstva, navíc pouze ústně, nebyl fakticky ničím hmatatelným podložen. O

hrubé nedbalosti a zřejmé bezohlednosti ve smyslu § 16 odst. 2 tr. zákoníku by bylo možné hovořit např. tehdy, pokud by opoziční zastupitel k doložení svého subjektivního názoru předložil Zastupitelstvu písemný znalecký posudek, písemnou zprávu renomované realitní kanceláře, popř. jinou listinu, podstatným způsobem zpochybňující navrženou prodejní cenu pozemku. Nic takového při jednání zastupitelstva dne 26.4.2007 neproběhlo. I v případě, že by předložené podklady a materiály, které měl obžalovaný Veverka k dispozici, byly nesprávné a navržená cena neodpovídala ceně tržní, pak podvedeným subjektem byl obžalovaný jako člen Zastupitelstva a je s podivem, že státní zastupitelství nestíhá pro podvod nikoho z úředníků, kteří podklady připravovali. Obžalovaný byl uveden v omyl. Plně spoléhal na odborný aparát magistrátu a na to, že jsou mu předkládány řádně zpracované a pravdivé podklady a v dobré víře vycházel z toho, že se jej nikdo nepokouší podvést a navíc mu bylo známo, že se bezprostředně sousedící pozemek nedávno předtím ve veřejné dražbě prodal za méně, a tudíž nelze u obžalovaného hovořit o hrubé nedbalosti, resp. o zřejmé bezohlednosti. Další námitky uplatňuje obžalovaný ve vztahu k zákonnému znaku značné škody. Dle obžalovaného nebyl naplněn zákonný znak způsobení značné škody. V této souvislosti je poukazováno na znalecký posudek znaleckého ústavu Grand Thornton Valuations a.s., který určil obvyklou cenu předmětných pozemků částkou 409.425,-- Kč, tedy tato částka nedosahuje hranice značné škody. Navíc je zřejmé, že není prokázána ani subjektivní stránka trestného činu ve vztahu k zákonnému znaku značné škody. Pokud soud prvního stupně tvrdí, že předmětné pozemky byly prodány za cenu podstatně nižší, než je cena obvyklá, znamenalo by to, že je cena neplatná podle § 39 občanského zákoníku a vlastníkem pozemku je tak město Liberec, které se může domáhat změny zápisu v katastru nemovitostí. Byla-li smlouva o převodu pozemků absolutně neplatná podle § 39 občanského zákoníku, pak vlastníkem je město Liberec a absolutně neplatným převodem mu tak nemohla vzniknout škoda. Dále je soudu prvního stupně vytýkáno, že odůvodnění rozsudku neobsahuje zákonné náležitosti dle § 125 odst. 1 tr. řádu. Z odůvodnění rozsudku není patrné, jak se soud vypořádal s obhajobou a proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů. Také hodnocení důkazů soudem prvního stupně není v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, neboť soud prvního stupně provedené důkazy pouze konstatuje, aniž by je zhodnotil. Také se nevypořádal s posudkem znaleckého ústavu Grand Thornton Valuations a.s. Následně je v odvolání poukazováno na vady posudku VŠE. Předmětný posudek vykazuje podstatné vady dle § 109 tr. řádu. Posudek byl evidentně vypracován v rozporu s § 21a až § 23 a násl. Zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících a dále v rozporu s § 110 tr. řádu, který klade ta nejprísnejší odborná kritéria na subjekt určený k vypracování posudku. Z obsahu výpovědi zpracovatele Ing. Musila totiž vyplývá, že jediným zpracovatelem a tvůrcem věcné části posudku je právě Ing. Musil. Jedná se o externistu bez příslušné kvalifikace. Ze strany VŠE došlo k naprosto neakceptovatelnému porušení Zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících a již z tohoto důvodu je posudek nezákonný a procesně nepoužitelný. Dále je poukazováno na důvodné podezření, že ze strany VŠE byla soudu předložena fingovaná smlouva mající dokládat smluvní vztah externisy Musila z VŠE. Vyjádření Ing. Musila v hlavním líčení dne 15.10.2015, že si nepamatuje, jakou smlouvu má s VŠE uzavřenu a že jí má založenou v šuplíku několik let, je v rozporu s tím, že VŠE doložila smlouvu údajně ze dne 1.7.2015, tedy starou jen cca 3 měsíce. Tudíž lhal buď Ing. Musil, nebo VŠE soudu předložila fingovanou smlouvu. Přílohou znaleckého posudku VŠE jsou zjevně nekompletní torza kupních smluv, což je znakem zjevného diletantismu. Posudek je zjevně nekompletní, neúplný a nepřezkoumatelný. Zpracovatel posudku za VŠE použil k výpočtu obvyklé ceny pozemků parc.č. 968 a 969 metodu srovnávací. Podkladem pro cenové srovnání mu byly pozemky parc.č. 972 a 973, které byly

dne 20.4.2007 prodány manželé T. [redacted] společnosti MPP Alfa a.s. Obžalovaný a zřejmě ani nikdo jiný ze Zastupitelstva však nevěděl a reálně ani nemohl předpokládat, že pouhých pět dnů před konáním Zastupitelstva dne 26.4.2007 došlo k tomuto převodu. Oba úkony se časově míjely. Situaci je třeba hodnotit nikoli pohledem ex post, ale ex ante. Následně je znaleckému posudku VŠE vytýkáno, že určení obvyklé, resp. tržní ceny na základě srovnání s jediným pozemkem, nemůže vést k určení relevantní ceny, neboť chybí srovnání s reprezentativním vzorkem obdobných nemovitostí. Navíc prodej pozemku parc.č. 972 byl tzv. developerským projektem, a tudíž Ing. Musil srovnával nesrovnatelné. Ve znaleckém posudku Ing. Bureše a VŠE byly zcela pominuty skutečnosti týkající se stavem pozemků, které byly manželům V. [redacted] prodány. Soudu byla předložena listina vystavená firmou Asano spol. s r.o., která popisuje provedení terénních úprav, odvodnění pozemků s přehledem vystavených faktur znějících na celkovou částku 1.926.939,- Kč. Dále je v odvolání poukazováno, že soud prvního stupně neakceptoval důkazní návrhy na doplnění dokazování. Konkrétně byl navržen výslech Ing. M. [redacted] který byl garantem prodeje parcely parc.č. 941 v katastrálním území Doubí u Liberce, který by se mohl vyjádřit k okolnostem aplikace vnitřního cenového předpisu a prodeje nemovitého majetku. Dále byl učiněn důkazní návrh na přibrání dalšího znaleckého ústavu k vypracování revizního znaleckého posudku s ohledem na to, že znalecký posudek VŠE nemůže pro zmiňovaná pochybení obstát. Dále byl učiněn návrh, aby VŠE byla vyzvána k doplnění posudku tak, aby přílohy k posudku připojené byly doplněné o kompletní kupní smlouvy, neboť k posudku je přiložen toliko fragment kupních smluv. Alternativně bylo navrženo, aby soud zajistil kompletní kupní smlouvy ze sbírky listin katastrálního úřadu. Dále bylo navrhováno, aby soud zajistil ze stavebního úřadu informace o tom, jaké bylo využití pozemku parc.č. 941 dle územního plánu v roce 2006 a aby soud k tomu zajistil územní rozhodnutí a stavební povolení. Soud prvního stupně těmto návrhům nevyhověl a zamítl je pro nadbytečnost. Z odůvodnění napadeného rozsudku však není zřejmé, proč návrhům nevyhověl. V této souvislosti je poukazováno např. na nálezy Ústavního soudu sp.zn. III.ÚS 3320/09 ze dne 18.3.2010 a sp.zn. IV.ÚS 251/04 ze dne 24.2.2005 a nálezy Ústavního soudu ze dne 8.12.2005 sp.zn. I.ÚS 729/2000. Obžalovaný následně připomíná zásadu subsidiarity trestní represe vyjádřenou v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. I v této souvislosti je poukazováno na relevantní soudní judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, např. nálezy Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 469/04, I.ÚS 631/05, II.ÚS 254/08... Z hlediska zásady subsidiarity trestní represe je namítáno, že pokud bylo Statutární město Liberec přesvědčeno o tom, že městu byla způsobena škoda, pak městu nic nebránilo věc řešit civilní žalobou a touto se domáhat tvrzeného nároku na náhradu údajné škody. V závěru odvolání obžalovaný poukazuje na zásadu in dubio pro reo a vytýká soudu prvního stupně, že nepřihlédl při stanovení druhu trestu a jeho výměry k době, která uplynula od spáchání trestného činu, případně změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Je poukazováno na to, že soud je povinen v odůvodnění rozsudku výslovně uvést, jak konkrétně velmi dlouhou dobu, která uplynula od spáchání skutku a nepřiměřenou délku řízení, zohlednil (nálezy Ústavního soudu sp.zn. I.ÚS 1305/09, I.ÚS 603/06, I.ÚS 554/04, II.ÚS 535/03). Závěrem obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a rozhodl o zproštění obžaloby, popř. aby byla věc vrácena soudu prvního stupně k doplnění dokazování a novému rozhodnutí.

Statutární město Liberec podal odvolání proti výroku o náhradě škody. Soudu prvního stupně je v odvolání vytýkáno, že výrok o náhradě škody je nepřezkoumatelný. Soud řádně neodůvodnil, proč považuje nárok za promlčený. Není uveden počátek běhu lhůty, ani právní

předpis, podle kterého je běh lhůty posuzován. Poškozený má za to, že svůj nárok uplatnil včas a řádně a navrhuje, aby závěr o promlčení nároku byl přezkoumán a přehodnocen, a aby soudem bylo uloženo obžalovaným uhradit škodu ve výši 2.513.225,- Kč společně a nerozdílně do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Krajský soud z podnětu odvolání obžalovaných MUDr. Kateřiny Absolonové, Ing. Pavla Bernáta, Ing. Ondřeje Červinky, Michaela Dufka, Ing. Františka Hruši, MUDr. Jiřího Janaty, Naděždy Jarošové, Ctibora Jecha, Naděždy Josífkové, Jany Kašparové, Ing. Jiřího Kittnera, Bc. Zuzany Kocumové, Hany Konšelové, Ing. Jaroslava Morávka, Mgr. Květoslavy Morávkové, Ing. Petra Olyšara, Ing. Ivo Palouše, Ing. Jána Piňko, Martina Seppa, MUDr. Vladimíra Šámala, Milana Šíra, Jana Veverky, Ing. Vladimíra Vojtíška a Statutárního města Liberec přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu napadený rozsudek i správnost postupu řízení předcházejícího a věc posoudil následovně:

Vzhledem k délce dosud provedeného řízení je vhodné nejprve zmínit jednotlivá rozhodnutí, která již byla ve věci soudu vydána. Usnesením Okresního soudu v Liberci ze dne 19.4.2011, č.j. 3T 32/2011-1866, bylo podle § 314c odst. 1 písm. b) tr. řádu, za užití § 188 odst. 1 písm. c) tr. řádu ve spojení s § 172 odst. 1 písm. b) tr. řádu zastaveno trestní stíhání obžalovaných, s tím, že skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci. Na základě stížnosti státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Liberci rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 30.12.2011, č.j. 55To 292/2011-1888, tak, že podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu stížnost zamítl. Nejvyšší státní zástupce podal ve věci dne 7.3.2012 v neprospěch obžalovaných dovolání, o kterém rozhodl Nejvyšší soud ČR usnesením ze dne 19.12.2012, č.j. 5Tdo 827/2012-21, tak, že podle § 265k odst. 1 tr. řádu zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 30.12.2011, sp.zn. 55To 292/2011, a usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 19.4.2011, sp.zn. 3T 32/2011. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu byla také zrušena další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. řádu bylo příkázáno Okresnímu soudu v Liberci, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Okresní soud v Liberci rozhodl rozsudkem ze dne 7.2.2014, č.j. 3T 32/2011-2164, tak, že podle § 226 písm. b) tr. řádu obžalované obžaloby zprostil. Proti tomuto rozsudku podala odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Liberci a Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci usnesením ze dne 15.9.2014, č.j. 55To 241/2014-2199, podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí. Následně byla u Okresního soudu v Liberci v souladu s rozvrhem práce věc přidělena samosoudkyni JUDr. Lence Zhoufové, v souvislosti s přidělením a odchodem soudce Mgr. Lukáše Korpase ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci. Samosoudkyně provedla ve věci dokazování znovu od samého začátku.

V novém řízení bylo provedeno poměrně obsáhlé dokazování, avšak i přes jeho rozsah nelze učinit ve věci spolehlivý závěr. Dokazování je třeba doplnit a v souvislosti s prováděním důkazů je třeba soudu prvního stupně vytknout pochybení, týkající se tzv. neopomenutelných důkazů. V průběhu hlavního líčení bylo obhájci navrhováno provedení dalších důkazů. Soud prvního stupně těmto návrhům nevyhověl, avšak v odůvodnění napadeného rozsudku není ani zmínka o tom, proč navržené důkazy neprovedl. Tento postup je v příkrém rozporu s ustálenou judikaturou, např. rozhodnutími Ústavního soudu :

sp.zn. IV.ÚS 449/03: Soud není povinen provést všechny navržené důkazy, ale musí o vznesených návrzích rozhodnout. Pokud jim nevyhoví, musí ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl.

sp.zn.III.ÚS 3320/09: Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícímu z článku 36. odst 1 Listiny je nutno rozumět tak, že v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi mj. i možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, nebo učiní nedostatečně, dochází při jeho rozhodování nejen k vadám spočívajícím v porušení obecných procesních předpisů, ale současně soud postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté Listiny (především čl. 36. odst. 1 a čl. 38. odst. 2). Tzv. opomenuté důkazy, tedy důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.

sp.zn.I.Ú 118/09: Ústavní soud v řadě svých nálezů (sp.zn. III.ÚS 61/94, III.ÚS 95/97, III.ÚS 173/02, III.ÚS 569/03, III.ÚS 139/05, III.ÚS 359/05 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a kautely, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Zásada volného hodnocení důkazů tudíž neznamená, že by soud ve svém rozhodování (v úvahách nad ním) měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře, a které opomene. Procesnímu právu účastníka navrhopat důkazy odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, proč, z jakých důvodů tak činí. Neakceptování důkazního návrhu účastníka řízení lze založit pouze třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření, nebo vyvrácení je navrhopán důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit, ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření, nebo vyvrácení je důkaz navrhopán, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. Jestliže tak obecný soud nepostupuje, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především článek 36. odst. 1, článek 38. odst. 2) Listiny základních práv a svobody (dále jen Listina).

V průběhu hlavního líčení bylo ze strany obhájců navrhopáno provedení těchto důkazů: výslech vedoucího majetkoprávního odboru Magistrátu města Liberec Ing. Mazače, doplnění posudku VŠE NF o kompletní kupní smlouvy, ze Stavebního úřadu vyžádat informace o tom, jaké bylo využití pozemku parc.č. 941 dle územního plánu v roce 2006, k tomu zajistit územní rozhodnutí a stavební povolení. Rovněž bylo navrhopáno, aby byl vypracován znalecký ústavem další revizní znalecký posudek.

Je třeba, aby soud prvního stupně dokazování doplnil. Dle návrhů učiněných v hlavním líčení je třeba vyslechnout v procesním postavení svědka Ing. M. vedoucího majetkoprávního odboru Magistrátu města Liberec, který byl garantem prodeje p. p.č. 941

v katastrálním území Doubí u Liberce. Svědek by se mohl vyjádřit k okolnostem aplikace vnitřního cenového předpisu a prodeje nemovitého majetku. Svědek nechť je dotázán, zda realizace prodeje pozemků Odborem rozvojových projektů, aniž by nabyvatel sdělil svůj podnikatelský záměr s pozemky, byl běžnou záležitostí, výjimkou, či zda v těchto případech prodej zásadně realizoval Odbor majetkoprávní. Svědkovi nechť je předložena písemnost na č.l. 509 spisového materiálu, kterou obdrželi zastupitelé města před 4. zasedáním, které se konalo 26.4.2007. Svědek nechť se vyjádří k pasáži: „Důvodem jejich žádosti je zájem o výstavbu rodinného domu v této části Liberce, jako zázemí pro své podnikání“. Svědek nechť se vyjádří, zda výstavba rodinného domu, jako tzv.zázemí pro podnikání, spadá do kompetence Majetkoprávního odboru, či Odboru rozvojových projektů. V této souvislosti svědka Ing. M. [redacted] také seznámit s výpovědí svědka Karla V. [redacted] který uvedl u hlavního líčení, že pozemky kupoval za účelem výstavby rodinného domu pro své děti a ve své žádosti o prodej pozemků uvedl, že o využití parcel po prodeji není v současné době rozhodnut.

Dle názoru krajského soudu, vzhledem k okolnostem hlasování zastupitelů na 4. zasedání Zastupitelstva je třeba dokazování doplnit opětovným výslechem svědka Ing. Ladislava F. [redacted] a vyslechnout obžalovaného Ing. Kittnera. Svědek Ing. Ladislav F. [redacted] byl v průběhu hlavního líčení vyslechnut, avšak je třeba, aby svědek doplnil svou výpověď ve vztahu ke svému vystoupení na 4. zasedání Zastupitelstva. Ve výpovědi, kterou učinil u hlavního líčení dne 27.5.2015, svědek uvedl, že pan V. [redacted] mu sdělil, že shání pozemek na rodinný dům. Ze zápisu ze 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec, který je založen na č.l. 514 až 519 spisového materiálu, je zjišťováno, že svědek Ing. Ladislav Fuchs na tomto zasedání prezentoval, že nabyvatel pozemku, tam chce uskutečnit svůj podnikatelský záměr. Svědek nechť se vyjádří, odkud čerpal informace o tom, že V. [redacted] mají s pozemky podnikatelský záměr. Ke stejné problematice je třeba vyslechnout obžalovaného Ing. Jiřího Kittnera, který obdobně jako svědek Ing. F. [redacted] na 4. zasedání Zastupitelstva města Liberec prezentoval, že V. [redacted] mají mít na pozemku provozovnu. Obžalovaný nechť se rovněž vyjádří odkud, resp. od koho, tyto informace čerpal. I obžalovaného Ing. Kittnera seznámit s výpovědí svědka Karla V. [redacted] a s obsahem jeho žádostí o prodej pozemků.

Dokazování je třeba doplnit i ve vztahu k výši škody, která měla být jednáním obžalovaných způsobena. Jedním ze zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255a odst. 1 tr. zákona a dle § 221 odst. 1 tr. zákoníku je způsobení značné škody. Ve věci již byly vypracovány celkem čtyři znalecké posudky, avšak o výši způsobené škody jsou nadále dány pochybnosti. Již v přípravném řízení byl vypracován znalecký posudek znalcem Ing. Miroslavem Burešem. Znalec stanovil cenu obou pozemků na 1.500,-- až 1.700,-- Kč za m². Znalec byl pak vyslechnut v hlavním líčení, kdy závěry svého znaleckého posudku revidoval s tím, že cenu by stanovil nižší, a to 1.300,-- až 1.500,-- Kč za m². Další znalecký posudek vypracoval k žádosti obhajoby znalecký ústav Grand Thornton Valuations a.s. Tento znalecký posudek stanovil cenu pozemku parc.č. 968 na 1061,86 Kč za m² a parc.č. 969 na částku 424,74 Kč. Znaleckým posudkem tohoto znaleckého ústavu pak rozdíl mezi realizovanou cenou pozemků prodaných manželům Volavkovým a jejich obvyklou cenou určenou tímto znaleckým ústavem činí 409.425,-- Kč, tedy nedosahuje hranice značné škody. Vzhledem k odlišnosti znaleckého posudku Ing. Bureše a posudku znaleckého ústavu Grand Thornton Valuations a.s. přibral soud prvního stupně za účelem vypracování revizního posudku Vysokou školu ekonomickou, Národohospodářskou fakultu. V souvislosti s tímto posudkem pak byly

obžalovanými uplatněny v odvoláních četné námitky. Předně bylo soudu prvního stupně vytýkáno, že obhájci a obžalovaní neměli dostatek času k tomu, aby se s posudkem seznámili a přestože soud prvního stupně žádali o odročení hlavního líčení, nebylo jim vyhověno, přičemž tímto způsobem bylo porušeno jedno ze základních práv obžalovaných, právo na obhajobu. Ze spisového materiálu krajský soud zjistil, že opatřením soudu prvního stupně ze dne 4.6.2015 byla ve věci obžalovaných přibrána Vysoká škola ekonomická v Praze, Národohospodářská fakulta, za účelem vypracování znaleckého posudku, když předmětem zadání bylo stanovit obvyklou cenu pozemků pozemkové parc.č. 968 o výměře 627 m² a parc.č. 969 o výměře 2717 m² v katastrálním území Doubí u Liberce ke dni 26.4.2007 a další zjištění důležitá pro posouzení ceny obvyklé předmětných pozemků. Na základě důkazního návrhu státního zástupce ze dne 4.6.2015 pak soud prvního stupně zadal znaleckému ústavu další znalecký úkol, přičemž v tomto směru soud prvního stupně pochybil, neboť s dodatkem zadání nebyli obžalovaní a jejich obhájci seznámeni. V dodatku zadání bylo také uloženo, aby byl znalecký posudek vypracován do 30.9.2015. Tím, že soud prvního stupně neseznámil obžalované a obhájce s dodatkem zadání pro vypracování znaleckého posudku, porušil ustanovení § 105 tr. řádu, neboť obžalovaní neznali obsah doplňku a tudíž nemohli vznést případné námitky proti formulaci otázek, které byly znaleckému ústavu položeny. Znalecký posudek Vysoké školy ekonomické, Národohospodářské fakulty, byl obhájcům dodán do datových schránek. Znalecký posudek měli obhájci obžalovaných k dispozici cca dva dny před konáním hlavního líčení dne 15.10.2015. V tomto hlavním líčení byl proveden důkaz tímto znaleckým posudkem a byl vyslechnut zpracovatel Ing. Musil. Na základě tohoto znaleckého posudku soud prvního stupně pak postavil svůj odsuzující rozsudek. Lze souhlasit s námitkami obžalovaných, že vzhledem ke krátkosti doby, po kterou měli jejich obhájci znalecký posudek k dispozici, a vzhledem k době, kdy bylo nařízeno hlavní líčení, neměli dostatek času se se znaleckým posudkem seznámit. Toto pochybení soudu prvního stupně napravil krajský soud ve veřejném zasedání konaném dne 13. září 2016. K tomuto veřejnému zasedání byl přizván Doc. Ing. Miroslav Ševčík, CSc., který byl v průběhu veřejného zasedání k předmětnému znaleckému posudku a okolnostem jeho vypracování vyslechnut. Obhájci měli možnost klást znalci otázky. Z výpovědi Doc. Ing. Miroslava Ševčíka, CSc., bylo zjištěno, že znalecký posudek Vysoké školy ekonomické, Národohospodářské fakulty, č. 110/10-2015 zpracoval Ing. Vladimír Musil, a to na základě dohody o provedení práce č. 201501624. Tato dohoda je založen na č.l. 2676 spisového materiálu a je datována 1.7.2015. Z výpovědi znalce bylo zjištěno, že odborná komise sestavená ze tří členů znalecký posudek vypracovaný Ing. Musilem měla k dispozici, tento posudek přezkoumala a nezjistila, že by bylo třeba posudek v nějakém směru změnit. Na č.l. 2574 je založena zpráva Národohospodářské fakulty Vysoké školy ekonomické v Praze ze dne 15.10.2015, ze které je zjišťováno, že znalecký posudek posuzovala tříčlenná řídicí komise znaleckého ústavu ve složení předseda – Doc. Ing. Miroslav Ševčík, CSc, místopředseda – Doc. Ing. Zdeněk Chytil, CSc. a člen Ing. Zdeňka Vostrovská, CSc.. Byť bylo zjištěno, že Ing. Vladimír Musil není zaměstnancem VŠE, Národohospodářské fakulty v Praze, a jak vyplynulo z jeho výpovědi u hlavního líčení, nedisponuje oprávněním vypracovávat znalecké posudky, nelze dle názoru krajského soudu znalecký posudek č. 110/10-2015 označit za nezákonný. Žádný právní předpis nezakazuje postup, který VŠE, Národohospodářská fakulta, zvolila, byť tento postup je v příkrém rozporu s obecně zažitými představami. Provádění důkazů posudkem ústavu se rozumí znalecký důkaz opatřený v podobě posudku státního orgánu, vědeckého ústavu, vysoké školy nebo instituce specializované na znaleckou činnost, a to v případech výjimečných, zvláště obtížných, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení. V konkrétním

případě se jednalo o vypracování revizního znaleckého posudku, tedy jednalo se o případ obtížný, neboť v projednávané věci proti sobě stály dva znalecké posudky týkající se ceny předmětných nemovitostí. Byť postup VŠE, Národohospodářské fakulty, je překvapivý, nelze ho označit za nezákonný. Ze závěrů znaleckého posudku NF VŠE vyplývá cena předmětných pozemkových parcel č. 968 a 969 tak, že obvyklá cena v daném čas a lokalitě je 1.200,-- Kč za m² u obou pozemků. Přestože se jednalo o revizní znalecký posudek, ve znaleckém posudku NF VŠE Praha chybí vyjádření k ceně pozemků, která byla stanovena znaleckým posudkem znaleckého ústavu Grand Thornton Valuations a.s.

Před soudem prvního stupně bylo navrhováno, aby byl přibrán znalecký ústav za účelem vypracování dalšího znaleckého posudku. Soud prvního stupně tomuto návrhu nevyhověl, aniž by tento svůj postup zdůvodnil. Je však třeba konstatovat, že v daném stadiu řízení se jeví tento návrh jako nadbytečný. U Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci bylo ve věci obžalovaných konáno veřejné zasedání ve dnech 13. a 15. září 2016. Dne 12. září 2016 v odpoledních hodinách byl krajskému soud doručen znalecký posudek č. 79/2016, který byl vypracován Vysokým učením technickým v Brně, fakultou stavební. Tento znalecký posudek předložil obhájce obžalovaného Jana Veverky. Tímto znaleckým posudkem byla obvyklá cena pozemků parc.č. 968 a parc.č. 969 v katastrálním území Doubí u Liberce, stanovena částkou 1.990.000,-- Kč (595,-- Kč za m²).

Ve věci obžalovaných tak existují čtyři znalecké posudky, přičemž dva zpracoval znalecký ústav. Znalecké posudky stanovily cenu pozemků rozdílně. Pokud by pro určení výše škody bylo vycházeno ze znaleckého posudku Grand Thornton Valuations a.s., resp. znaleckého posudku Vysokého učení technického v Brně, fakulty stavební, výše způsobené škody by nedosahovala částky 500.000,-- Kč a tudíž by nebyl naplněn základní znak skutkové podstaty trestného činu dle § 255a odst. 1 tr. zákona, resp. přečinu dle § 221 odst. 1 tr. zákoníku. V tomto směru je třeba dokazování doplnit. Předně je třeba uvést, že znalecký posudek vypracovaný Ing. Burešem je v dané věci bezpředmětný, neboť Ing. Bureš svou výpověď u hlavního líčení posudek zcela devalvoval.

Je třeba, aby soud prvního stupně vyhověl návrhu obhajoby a buď vyzval VŠE, aby doplnila znalecký posudek tak, aby k posudku byly připojeny kompletní kupní smlouvy, nebo sám kompletní kupní smlouvy zajistil ze sbírky listin katastrálního úřadu, neboť k posudku byly přiloženy toliko jejich fragmenty. Dále je třeba, aby soud prvního stupně zajistil ze stavebního úřadu informace o tom, jaké bylo využití pozemku parc.č. 941 dle územního plánu v roce 2006 a aby k tomu zajistil územní rozhodnutí a stavební povolení. Dále je třeba Vysokému učení technickému v Brně zaslat k posouzení znalecké posudky Grand Thornton Valuations a.s. a VŠE, Národohospodářské fakulty v Brně, včetně shora uvedených listinných důkazů. VŠE, Národohospodářské fakultě v Praze je třeba naopak zaslat znalecký posudek Vysokého učení technického v Brně, fakulty stavební, č. 79/2016 a také znalecký posudek vypracovaný znaleckým ústavem Grand Thornton Valuations a.s. Je třeba, aby oba znalecké ústavy, tedy VŠE, Národohospodářská fakulta Praha a Vysoké učení technické v Brně, fakulta stavební, zaujaly stanoviska vzájemně ke svým posudkům a také k posudku znaleckého ústavu Grand Thornton Valuations a.s. Je třeba, aby se vyjádřily, proč ceny pozemků stanovené ve znaleckých posudcích druhých znaleckých ústavů nemohou obstát. Dále je třeba, aby soud prvního stupně v průběhu hlavního líčení vyslechl Ing. Lukáše Dřínovského, Ph.D., zodpovědného zpracovatele posudku Vysokého učení technického v Brně, fakulty

stavební, a osoby oprávněné ke stvrzení posudku a podání případného vysvětlení. Rovněž je třeba, aby soud prvního stupně v průběhu hlavního líčení vyslechl i Doc. Ing. Miroslava Ševčíka, CSc. k dodatku znaleckého posudku a rovněž tak vyslechl k dodatku posudku Ing. Lukáše Dřínovského, Ph.D. Je třeba, aby oba znalci byli v jednacím místnosti současně a mohli tak vzájemně, bezprostředně reagovat na své výpovědi a konfrontovat své závěry. Poté teprve bude možno učinit spolehlivý závěr o obvyklé ceně předmětných pozemků a o výši případně způsobené škody.

Pro úplnost je třeba uvést, že námitky Statutárního města Liberec o nepřezkoumatelnosti výroku o náhradě škody jsou opodstatněné. V odůvodnění napadeného rozsudku soud prvního stupně v této souvislosti uvádí, že jelikož všichni obžalovaní vnesli k uvedenému nároku Statutárního města Liberec námitku promlčení, kterou soud posoudil jako důvodnou, nezbylo, než poškozeného podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázat s jeho nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních. V odůvodnění napadeného rozsudku však absentují jakékoliv úvahy týkající se skutečností, ze kterých lze učinit závěr o promlčení nároku.

Oproti tomu nebyly shledány důvodnými námitky obžalovaného Jana Veverky v tom směru, že ve skutkové větě ve výroku o vině není úplný popis skutečností rozhodných pro naplnění všech znaků skutkové podstaty. Dle názoru krajského soudu jsou ve skutkové větě uvedeny všechny zjištěné skutkové okolnosti, které jsou v daném případě konkrétním obsahem zákonných znaků skutkové podstaty projednávaného trestného činu.

Je třeba dokazování doplnit ve výše naznačeném směru, s výhradou provedení důkazů dalších, pokud si to důkazní situace vyžádá. Teprve poté bude možno ve věci učinit spolehlivý závěr v tom směru, jakého jednání se obžalovaní dopustili a zda lze toto jednání podřadit pod ustanovení trestního zákoníku, resp. zákona. Dokazování je třeba doplnit v takovém rozsahu, že pokud by toto doplnění prováděl krajský soud, nahrazoval by tak činnost soudu prvního stupně. Proto byl napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu zrušen a podle § 259 odst. 1 tr. řádu byla věc vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** další řádný opravný prostředek přípustný.

V Liberci dne 15. září 2016

Mgr. František Jahůdka v. r.
předseda senátu

Zpracovala:
JUDr. Zdeňka Mitošinková
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Zdeňka Droznová

**Zdeňka
Droznová**

Digitálně podepsal Zdeňka Droznová
DN: c=CZ, 2.5.4.97=NTRCZ-00215708, o=KRAJSKÝ
SOU D V ÚSTÍ NAD LABEM [IČ 00215708], ou=pobočka
Liberec, ou=00756, cn=Zdeňka Droznová,
sn=Droznová, givenName=Zdeňka,
serialNumber=P149877, title=protokolující úřednice
Datum: 2016.10.05 11:24:50 +02'00'